

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

לפני כבוד השופטת שושנה אלמגור, סגנית-נשיא

דניאל רחמים

התובע

ע"י ב"כ עוה"ד גיא אופיר ועוה"ד עפר מוסקוביץ'

נגד

אדם טל

הנתבע

ע"י ב"כ עוה"ד אפי פוקס ועוה"ד יונתן דרורי

פסק-דין

רק ע

1. התובע הוא הבעלים והמפעיל של אתר המרשתת <http://www.mishloha.co.il> (להלן: „משלוחה”) המאפשר הזמנת אוכל באמצעות קישור, ברשת ובטלפון, בין הגולש ובין המסעדות הרשומות באתר. הנתבע הוא הבעלים והמפעיל של <http://www.pizzanet.co.il> (להלן: „פיצה-נט”), אתר המתמחה במשלוחי פיצה דרך המרשתת אשר בזמנים הנוגעים לתביעה הופיע שמו בראש רשימת התוצאות לערך „פיצה” במנוע החיפוש, גוגל.

2. משלוחה פעל בשיתוף פעולה עם אתרים אחרים, אשר נהגו להפנות גולשים לעמודים המוקדשים לכל מסעדה באתר ולקבל תגמול בעבור כל הפניה. לטענת התובע, באמצע שנת 2008 הוא הגה שיטה חדשה לתגמול האתר המפנה. השיטה פועלת כך שכאשר גולש מתקשר למספר הטלפון של בית העסק המקודם המוצג לפניו השיחה עוברת דרך השרת של, משלוחה, וזה רושם מאיזה אתר הגיע הלקוח לפי המספר שחייג, שהוא מספר משתנה וייחודי לאתר המפנה. באופן כזה ניתן לתגמל את האתר המפנה לפי מספר הלקוחות שטלפנו לבית העסק המקודם ולא לפי מספר ההפניות לעמוד המוקצה לו (להלן: „השיטה העסקית” או „השיטה”).

3. בשלהי חודש יוני ובתחילת יולי 2008 ניהלו בעלי-הדין משא-ומתן על שיתוף פעולה בין, משלוחה ובין, פיצה-נט שיכלול שימוש בשיטה העסקית. ביום 05.07.08 שלח התובע לנתבע הצעה (המכתב הנלווה – בנספח 3 לתצהירו). הנתבע אישר את ההצעה בחתימתו ביום 9 ביולי ושיגר אותה בחזרה אל התובע (נספח 4 לתצהיר התובע) (להלן: „החווה”). בחווה סוכם, בין היתר, כי, פיצה-נט תהיה זכאית לעמלה בשיעור שייגזר מההכנסות נטו שתיגבינה מהפניית גולשים ממנה ל,משלוחה.

כשבועיים לאחר שנכרת החווה הודיע הנתבע לתובע על סיומו. בין לבין, ועל כך אין מחלוקת, התקשר הנתבע עם האתר <http://www.mishlohim.co.il> (להלן: „משלוחים”), המתחרה ב,משלוחה, בהסכם לשיתוף פעולה דומה.

4. התובע טוען כי הנתבע הפר את החווה, ובין היתר את חובת הסודיות הקבועה בו. כמו-כן הוא סבור שהנתבע הפר את חובת תום הלב בקיום החווה. השיטה, להשקפתו, היא בגדר סוד מסחרי, כהגדרת המונח בחוק עוולות מסחריות, התשנ"ט-1999 (להלן: „חוק עוולות מסחריות”) והנתבע גזל את הסוד בכך שגילה אותו למתחרה. התובע עותר לפיצוי בעד הנזק שגרמה לו הפרת החווה וכן לפיצוי ללא הוכחת נזק, על-פי סעיף 13 לחוק עוולות מסחריות.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

הנתבע משיב שלא בסוד מסחרי עסקינן, כי אם בשיטה ידועה שאתרים אחרים, לרבות, משלוחים, השתמשו בה זה מכבר. לגבי דידו, השיטה לא פורטה בחוזה ועל-כן לא הופר הסעיף המחייב אותו לשמור על סודיות. בהחלטתו לסיים את החוזה הוא אינו מוצא פסול, הואיל והחוזה הקנה לכל צד את האפשרות לעשות זאת בהתראה של שלושים יום מראש, כפי שעשה.

דיון והכרעה

הפרת חוזה

1. בפתח הדברים אבהיר כי משחתם הנתבע על הצעתו של התובע ושלח אותה אליו, נכרת חוזה. הנתבע מושתק מלטעון כי החוזה לא נכרת, באשר הוא נתן לתובע הודעה על סיומו (נספח ד לתצהיר הנתבע).
2. על-פי החוזה, היו 25 אחוזים מההכנסות נטו שתיווצרנה מתנועת גולשים מ,פיצה-נט, ל,משלוחה' אמורים לעבור לידי הראשון מדי חודש. בסעיף ,,שונות" נקבע בזו הלשון:

„– תקופת ההתקשרות אינה מוגבלת, עם זאת כל צד רשאי לצאת מההסכם בהתראה של 30 יום.”

ביום 16.07.08, שבוע לאחר חתימת החוזה, שלח הנתבע אל התובע מכתב שבו הודיע לו:

„[...]

רציתי לעדכן אותך שדיברתי אתמול עם בחור בשם גיא מאתר mishlohim.co.il.
בזמן שהם לא רואים את עצמם מתחרים, מצאתי לנכון לתת גילוי נאות לכם ולהם ששוחחנו.
מן הסתם לא אעביר שום פרטים בין הצדדים, פרט לעובדה שדיברנו.

הדיבור עם משלוחים הוא על שירותי קידום לאתר שלהם, אך במידה והם יהפכו להיות לקוח שלי, מן הסתם אהיה מוגבל ביכולת שלי לעבוד עם אתר משלוחה, ולהיפך, לכן הייתי ממליץ בינתיים לחכות ולא להשקיע משאבים בכל הנוגע לשיתוף הפעולה עם פיצה נט, עד שהמצב יתבהר.

כל עוד לא סגרתי איתם כלום, אשמח לשמוע מכם בנוגע להצעת המחיר לשדרוג אתר משלוחה.

„[...]

(נספח 6 לתצהיר התובע)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

גם בשיחת טלפון, העיד התובע (עמ' 16 לפרוטוקול, שורות 16–19), סיפר לו הנתבע כי המשא־ומתן שהוא מנהל עם משלוחים' נוגע למתן שירותים לקידום האתר. לדבריו, הוא לא ציין כי הוא מתעתד לשתף אתם פעולה במסגרת פיצה-נט' באופן דומה לזה שעליו הוסכם בחוזה.

בערבו של אותו יום שבו קיבל את המכתב שיגר התובע לנתבע שדר דואר אלקטרוני שכלל את שורת הקוד הדרושה לצורך הפעלת השירות (נספח 7 לתצהיר התובע). כמו־כן כתב לו :

[...], מרגע חתימת ההסכם ובכל השבוע האחרון השקענו כסף רב על פיתוח ותכנות המערכת למען שיתוף הפעולה הכלכלי בין האתרים כך שהייתי מבקש לקדם זאת על פי ההסכם.

"[...]"

כעבור חמישה ימים, ביום 21.07.08, ענה הנתבע לתובע :

[...], כרגע אני לא יכול להתקדם עם זה לצערי. בהסכם לא צוינה השקעת המשאבים שלכם, וגם לא נתקלתי בסעיפים של התחייבות מצידך, פרט לשמירת סודיות. מכיוון שכך וגם לא שמעתי מכם מיד, הנחתי שלא דחוף לכם, ושלא התחלתי לעבוד. אני מבין שטעיתי בהערכה זו, ואין לי אפשרות אלא להתנצל.

אני מבין שאני עשוי להפסיד משני הכיוונים – גם אתכם וגם את משלוחים', אבל למרות זאת לא אוכל להתקדם בודאות גם למרות המחיר הזה. אם תמצא לנכון לדרוש פיצוי כלשהו, כולל הנחה משמעותית בעיצוב, אני מוכן בהחלט לשמוע. יותר מכך, אני יכול רק להתנצל מעומק ליבי, ולקוות שתבין את עמדתי.

"[...]"

(נספח 8 לתצהיר התובע; ההדגשה במקור; מכתב תשובה של התובע מאותו יום – נספח 9 לתצהירו)

ויומיים לאחר מכן, ביום 23.07.08, כתב לו :

[...], אני מבקש לסיים את ההסכם ביננו – זוהי מבחינתי התראה מראש של 30 יום.

"[...]"

(נספח ד לתצהיר הנתבע)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

3. סמוך לאותו מועד כרת הנתבע את ההסכם עם, משלוחים'. גיא נאור (להלן: „נאור“), מנהל, משלוחים', לא זכר בחקירתו הנגדית מתי בדיוק התקשר עם הנתבע בהסכם (עמ' 46 לפרוטוקול, שורה 32–עמ' 47, שורה 3). אותו הסכם לא נכלל בחומר הראיות שהוגש מטעם הנתבע (לעניין קיומו של הסכם כתוב ראו עדותו של נאור בעמ' 46, שורות 27–31), וצד אשר אינו חושף ראיה לפני בית המשפט ללא מתן הסבר סביר, חזקה ידועה היא שאותה ראיה הייתה פועלת לחובתו. הנתבע, על כל פנים, העיד (עמ' 54, שורות 12–17) כי ההסכם נכרת בחודש יולי או אוגוסט 2008, לאחר שנכרת החוזה, ומאוחר יותר אמר כי חתם על ההסכם עם, משלוחים' כמה ימים לאחר שחתם על החוזה (עמ' 57, שורות 4–5). התובע הגיש תדפיס מאתר אינטרנט (נספח 10 לתצהירו, עמוד שני), שממנו עולה כי הנתבע אכן שיתף פעולה עם, משלוחים' כבר ביום 13.08.08 (כן ראו עדות נאור בעמ' 47 לפרוטוקול).

המכתב פרי עטו של הנתבע מיום 16.07.08 (נספח 6 לתצהיר התובע) יצר את הרושם שמחברו מנהל מגעים עם, משלוחים' כדי שאותו אתר ישכור את שירותיו לצורך עיצוב האתר וקידומו. לא צוין בו שבין, משלוחים' ובין, פיצה-נט' מתנהל משא-ומתן על שיתוף פעולה שמהותו החלפת תכנים או תשלום תגמול. נאור סיפר (עמ' 48 לפרוטוקול) כי הנתבע אמנם הציע לקדם את האתר ולעצב אותו, אך באותו שלב העדיפו, משלוחים' שיתוף פעולה של „תוכן תמורת תוכן או תגמול מול תגמול – רק עם אתר, פיצה-נט'“ (שם, שורות 7–8), ועדותו של הנתבע כי הבהיר לתובע „[...]על הדרך [...] שאני עשוי למצוא שיתוף פעולה דומה“ (עמ' 58 לפרוטוקול, שורות 3–4; ראו גם שורות 6–9 שם) אינה משכנעת. לא נעלם מעיניי שעוד בחודש מאי 2007 ניהל הנתבע משא-ומתן עם, משלוחים' על התקשרות שמהותה הפניית תנועת גולשים לאותו אתר בתמורה לאפשרות להעלות בו תוכן (עדות נאור בעמ' 45, שורות 30–32; ת/1), ברם אותם מגעים לא הבשילו לכדי חוזה. תמוה כיצד זמן קצר ביותר לאחר שחתם על החוזה, אשר הסדיר שיתוף פעולה עם, משלוחה' שהקנה לו את הזכות, באמצעות השיטה, לקבל תגמול כספי בעבור הפניית גולשים, התקשר הנתבע לפתע בהסכם דומה עם, משלוחים'.

4. הואיל וכך, הגעתי לכלל מסקנה כי הנתבע הפר את החובה המוטלת עליו לנהוג בתום לב בקיום חוזה, כאשר ימים ספורים בלבד לאחר שכרת עם התובע את החוזה חזר בו והתקשר עם האתר המתחרה בהסכם לשיתוף פעולה באמצעות אותה השיטה שהציע לו התובע. בחקירתו הנגדית הודה הנתבע כי השתמש בשיטה כזאת במסגרת שיתוף הפעולה עם, משלוחים' לאחר שחתם על החוזה (עמ' 55 לפרוטוקול, שורות 6–8), וכאן המקום לציין כי התקשר עם אותו אתר בטרם חלפו שלושים הימים שמרגע ההודעה על סיום ההתקשרות ועד לסופה, וכי ניכר שניסה להתחמק מלענות לשאלה אם, משלוחה' הם אתרים מתחרים (עמ' 53 לפרוטוקול).

5. בעדותו לפני טען הנתבע:

„[...]בשיחת טלפון אישרתי עם התובע שאין לו בעיה שנעבוד במקביל – גם, משלוחים' וגם, משלוחה', באותה שיטה. ואני יכול להוכיח את זה.“

(עמ' 55 לפרוטוקול, שורות 8–9)

אין בידי לקבל גרסה מפתיעה זו. זכרה לא בא בתצהיר הנתבע, אשר נימק עובדה זו בייעוץ משפטי קלוקל (עמ' 55–56 לפרוטוקול). בהקשר זה הקשה בא-כוח התובע:

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

ש,, : אדוקיי, בוא נבדוק שנייה את התזה הזאת. אני מראה לך מייל כועס ששלח לך התובע ב-21 ביולי 2008 (נספח 9 לתצהיר התובע), שהוא כועס מאוד על זה שאתה הולך לעשות עבודה עם משלוחים. למה לא ענית לו במייל: דניאל, למה אתה כועס? אתה אמרת לי שאני יכול לעבוד אתם? טוב אתה שואל אותי, למה לא עשית משהו. ת: אינני זוכר אם השיחה הייתה אחרי המייל, לפני המייל, יכול להיות שבעקבות המייל. ש: קרא את נספח 9 לתצהיר התובע. נורא מוזר לי למה אינך עונה לאדם שכועס עליך: למה אתה כועס עליי? אתה אמרת לי שאני יכול לעבוד אתם."

על כך ענה הנתבע:

ש,, אינני זוכר.

אם מותר לי להגיד, אני בטוח שהייתה לי סיבה טובה – או טיפשית."

(עמ' 56 לפרוטוקול, שורות 11–20)

התובע העיד כי באותה שיחת טלפון שנערכה לאחר שסיפר לו בראשונה על הקשר שבינו ובין משלוחים הוא הבהיר לנתבע שמבחינתו הוא רשאי לקדם את משלוחים, ובלבד שיעשה זאת במסגרת אתר נוסף שבבעלותו, <http://www.internetlife.co.il> (עמ' 16 לפרוטוקול, שורות 23–26). אלא שעדיין אין להקיש מזה שנתן הסכמתו לכך שפיצה-נט' ישתף פעולה עם משלוחה ועם משלוחים בדבד, לפי אותה השיטה. משלוחים בעצמם לא הסכימו לשיתוף פעולה מקביל (נאור העיד שכאשר שמע מהנתבע כי הוא מנהל מגעים עם משלוחה ביקש ממנו [...] שיבחר עם מי הוא עובד. כי לעבוד עם שני גורמים זה לא רציני" – עמ' 46 לפרוטוקול, שורות 22–24), מה גם שהנתבע בלאו הכי הודיע כי הוא חפץ לקטוע את הקשר רק ימים ספורים לאחר שחתם על החוזה ושם קץ ליחסים בטרם חלפו שלושים ימי תקופת ההתראה המוקדמת.

6. חובת הסודיות שהתובע טוען כי הנתבע הפר קבועה בחוזה כהאי לישנא:

ש,, [...] כל צד מתחייב בזה כי הוא ו/או מי מטעמו ישמור בסודיות כל מידע של הצד השני שהגיע אליו במהלך או בקשר להסכם זה, כמו כן יעשה במידע שימושו אך ורק לצרכי קיום וקידום הסכם זה."

(ההדגשה שלי)

נאור הדגיש (סעיף 7 לתצהירו) כי כל ששמע מהנתבע היה שהוא נמצא במשא-ומתן עם משלוחה שמטרתו שיתוף פעולה, וזה לא פירט על תוכן המגעים ולא מסר לו או לשותפיו ולו בדל מידע הנוגע לשיטה. כשנאמר לו שבסופו של דבר היה שיתוף הפעולה זהה לזה שעליו הסכים הנתבע עם התובע, הוא הגיב:

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

ת: אני לא ידעתי עד שהוא גילה לי, שהייתה לו סיבה, או כוונה,
לעשות את זה עם אתר, משלוחה'.
ש: ומתי הוא גילה לך את זה?
ת: כשפניתי אליו בשנית.
ש: מתי? ביולי?
ת: בערך. [...]"

(עמ' 45 לפרוטוקול, שורות 17–23; ההדגשה שלי)

למשמע עדות זו שוכנעתי שהנתבע, בהעבירו מידע על שיתוף הפעולה עם התובע לאתר מתחרה, הפר את חובת הסודיות החוזית כלפיו. אמת נכון הדבר, החוזה אינו כולל תיאור של השיטה, אך הנתבע התחייב בו שלא לגלות, כל מידע של הצד השני שהגיע אליו במהלך או בקשר להסכם זה". יש גם להעיר כי את המידע על אודות השיטה העסקית ואת ההסבר כיצד היא פועלת מסר התובע לנתבע על-פה בפגישה שקיימו ביום 01.01.08 (עדות התובע בעמ' 13–14 לפרוטוקול; כן ראו עמ' 15 לפרוטוקול, שורות 12–13, 26–27). עדות התובע (עמ' 15, שורות 28–29; עמ' 16, שורות 1–2) כי ביכר שלא להעלות זאת על הכתב בחוזה כדי שהשיטה לא תיחשף – מקובלת עליי. גם נאור סיפר שאינו מעוניין לתאר את הרעיון בפרוטרוט לשותפיו כל עוד לא נוכח ששיתוף הפעולה אתם הגיע לשלבים מתקדמים (עמ' 51, שורות 11–12).

זאת ועוד – נאור העיד שאופי השותפות שנרקמה בין הנתבע ובין, משלוחים' תוכן תחילה להיות שונה לגמרי מזה שנשאה הפעילות עם התובע:

[...] ההצעה הראשונית הייתה שאנחנו נספק תוכן תמורת תוכן שיוצב... כלומר – לא תגמול. מסחרי."

(עמ' 45, שורות 31–32; ראו גם, ת/1' – המכתב שבו פנה אל הנתבע והציע לו להיכנס לשותפות)

כשנשאל מדוע לא הציע לנתבע מלכתחילה להשתמש בשיטה העסקית כפי שעשה שנה מאוחר יותר, ענה: "כי בחרנו שלא, מהסיבות שלנו" (עמ' 46, שורות 1–5). הוא הוסיף שאת הנתבע עניין פחות להציב תוכן ב, משלוחים' ועניין יותר להרוויח כסף ב, פיצה-נט' (שם, שורה 10), וכן:

[...] חשבנו שאתר כמו, פיצה-נט', יהיה נכון יותר להציב תוכן טקסטואלי איכותי באתרים חיצוניים. שכמובן יקשרו אליהם חזרה. ויחזקו אותם."

(שם, שורות 13–15)

הדעת נותנת כי המחשבה ש, פיצה-נט' יוכל להניב רווח עלתה במוחו של הנתבע רק בעקבות ההתקשרות עם משלוחה'. שוכנעתי, כאמור, שהעביר מידע על שיתוף הפעולה שעליו סוכם בינו ובין התובע לנציגי, משלוחים' ועמד על כך ששיתוף הפעולה אתם יזכה אותו בתגמול כספי.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

7. הקביעה המתבקשת מכל האמור עד הנה היא שהנתבע הפר את החוזה, על חובת הסודיות שנקבעה בו, ונהג שלא בתום לב בקיומו.

גזל סוד מסחרי – האומנם

1. התובע מבקש לקבל גם שהנתבע גזל ממנו את סודו המסחרי – השיטה – ועל-פי חוק עוולות מסחריות, הוא עותר לפצותו בסך 100,000 ₪.

סעיף 5 לחוק עוולות מסחריות מגדיר את המונח „סוד מסחרי” כך:

„[...] מידע עסקי, מכל סוג, שאינו נחלת הרבים ושאינו ניתן לגילוי כדין בנקל על ידי אחרים, אשר סודיותו מקנה לבעליו יתרון עסקי על פני מתחריו, ובלבד שבעליו נוקט אמצעים סבירים לשמור על סודיותו”.

ובסעיף 6 נקבע:

- „(א) לא יגזול אדם סוד מסחרי של אחר.
(ב) גזל סוד מסחרי הוא אחד מאלה:
(1) נטילת סוד מסחרי ללא הסכמת בעליו באמצעים פסולים, או שימוש בסוד על ידי הנוטל; [...]
(2) שימוש בסוד מסחרי ללא הסכמת בעליו כאשר השימוש הוא בניגוד לחיוב חוזי או לחובת אmon המוטלים על המשתמש כלפי בעל הסוד;
(3) קבלת סוד מסחרי או שימוש בו ללא הסכמת בעליו, כאשר המקבל או המשתמש יודע או שהדבר גלוי על פניו, בעת הקבלה או השימוש, כי הסוד הועבר אליו באופן האסור על פי פסקאות (1) או (2) או כי הסוד הועבר אל אדם אחר כלשהו באופן אסור כאמור לפני שהגיע אליו.

“[...]

יש אפוא לבחון אם השיטה היא בגדר סוד מסחרי, כהגדרת המונח בחוק, ואם נמצא שהתשובה לכך חיובית נברר האם הנתבע גזל סוד מסחרי של התובע.

2. סוד מסחרי, כהגדרת המונח בסעיף 5 לחוק עוולות מסחריות, הוא כזה אם התקיימו בו חמישה תנאים מצטברים: (1) „מידע עסקי, מכל סוג”; (2) „שאינו נחלת הרבים”; (3) „שאינו ניתן לגילוי כדין בנקל על ידי אחרים”; (4) „אשר סודיותו מקנה לבעליו יתרון עסקי על פני מתחריו”; (5) „שבעליו נוקט אמצעים סבירים לשמור על סודיותו”.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

הנתבע גורס, בין השאר, כי השיטה מוכרת זה שנים והיא נחלת הכלל, ולפיכך לא התקיים התנאי השני הקבוע בחוק. בע"ע (ארצי) 164/99 פרומר – דגארד בע"מ, פד"ע לד 318, 294 (1999) נפסק:

„ניתן לגלות מידע רב אודות חברה באמצעים המודרניים הקיימים כיום, דוגמת האינטרנט. כמו כן, קיים מידע המופץ לכלל העובדים בחברה. כל אלה אינם בגדר, סוד מסחרי. מכאן, כי מידע הנגיש לציבור או מוצר מוגמר הנמכר לציבור הרחב, אינם נופלים בגדר, סוד מסחרי.”

(ההדגשה שלי)

3. המומחה מטעם הנתבע, ליאור שיאון (להלן: „שיאון”), סקר בחוות דעתו שיטות שונות להפעלת רשתות שיווק שותפים (affiliate marketing). כפי שפירט, שיטות התשלום המקובלות ברשתות השותפים הן: pay-per-impression (תשלום בעבור חשיפת מודעה); pay-per-click (תשלום בעבור לחיצת גולש על מודעה); pay-per-acquisition (תשלום בעבור רכישה שביצע הגולש לאחר שלחץ על המודעה); pay-per-call (תשלום בעבור כל שיחה). כל אתר שותף ברשת שותפים, הסביר שיאון (עמ' 5 לחוות הדעת), מקבל מספר מזהה, בקישור (link) ייחודי לו שתחילתו זהה אך סופו משתנה לפי האתר, וזה מסייע לזהות את הפעילות שחולל.

רשתות שותפים, לדברי שיאון, נוסדו כבר בשנת 1994, ובשנת 2003 התרחב השימוש במספרי טלפון דינמיים מהסוג שהתובע מתאר. הוא ציין כי שיטת pay-per-call, שלדעתו השיטה במקרה דנא מבוססת רובה ככולה עליה, היא שיטה ותיקה בתחום. כדבריו:

„ככל שישנה משמעות לשינוי מספר הטלפון בפורטל, משלוחה על פי האתר המפנה – גם שיטה זו, של שינוי דינאמי של אתרי אינטרנט, היא שיטה מוכרת לכל מפתח אינטרנט ונהוגה בכמעט כל פרויקט פיתוח מודרני.

חברות רבות, בישראל ובעולם, משתמשות בשיטות דומות עד זהות אשר ניתן ללמוד מהן מעיון בחומרים הפתוחים לרשות הציבור באינטרנט ואין בשיטה שפורטה בחוות דעת המומחה מטעם התובע כל עניין סודי וכיוצא באלו.”

(עמ' 2 לחוות הדעת)

את חוות דעתו סיכם כך:

„כל השיטות שהוצגו בפניי, הן שיטת השותפים המבוססת על מספרי טלפון והן שיטת השינוי הדינאמי על פי הקישור הנכנס מאתר השותף – מוכרות וידועות ברשת האינטרנט מזה מספר שנים, הן בישראל והן בחו"ל, ואף נחשבות לישנות ולא מעודכנות.

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

"[...]"

(עמ' 11; ההדגשה במקור)

בחוות הדעת הביא דוגמאות אחדות לאתרי מרשתת שהשיטה נהוגה בהם, אם גם לא במלואה בכל אתר ואתר, ובחקירתו הנגדית נדרש לנושא. אחת החברות אשר לטענתו פועלת באותה שיטה היא 'ClickPath', שבאתר שלה, "[...] לפי המספר שנכנס, הצופה למעשה מקבל מספר אחר[...]. מתקשרים, ויש עיקוב על השיחה" (עמ' 38 לפרוטוקול, שורות 6–8). על שם אותה חברה נרשם פטנט.

בחוות הדעת הנוספת שהוגשה מטעם ההגנה הציג הד"ר איל ברסלר, המתמחה ברישום פטנטים, פטנטים רשומים הכוללים אלמנטים של השיטה. הלה ציין כי הפטנט של 'ClickPath' מכיל יצירת מספרים דינמיים לכל אתר, עדכונים דינמיים של עמודי מרשתת לפי מספר הטלפון שהוקצה לכל אתר וכיוצא באלה, והוא הדומה ביותר לשיטה. כל הפטנטים הללו, מטבעם, מפורסמים ברבים והציבור יכול לעיין בתיאוריהם. אותו פטנט פורסם רק השנה, אבל רישומו נתבקש עוד בשנת 2005 (ראו גם עדות שיאון בעמ' 39 לפרוטוקול, שורות 6–10).

על תיאור שהופיע באתר אחר אמר שיאון –

"[...], המינוחים הטכניים אומרים פחות-אדיותר דבר אחד: אם אתה תתחבר לאתר שלנו, ואם אנשים שיתקשרו [צ"ל: "יתקשרו" – ש' א'] אליך, אתה תקבל על זה כסף. הדרך היחידה לעשות מזה כסף היא לגרום לכך שמספר הטלפון ישתנה."

(עמ' 41, שורות 16–18; ההדגשה שלי)

נוסף על כך הסכים (עמ' 40) שהשיטה מורכבת משני רכיבים: מעקב אחר שיחות (call tracking) ומספר טלפון משתנה. כאשר נטען בפניו שהאתרים שהזכיר בחוות הדעת פועלים רק בשיטה הראשונה, ושלכך התכוון כאשר חיווה דעתו שהשיטה נפוצה, עמד על דעתו:

"לא, אני מתכוון לשילוב. מספר דיפרנציאלי בלבד וקול-טראקינג בלבד לא ייתנו שום דבר. אם אני סתם נותן מספר דינמי, זה לא יוביל לשום דבר. כל השיטה הזאת היא שילוב של קול-טראקינג ושל מספר דיפרנציאלי. יש לזה אפילו כמה שמות, נוסף על זה. זאת אומרת, זאת שיטה כל-כך ותיקה שכבר הספיקו לתת לה כמה שמות, כמה חברות, כל אחת עם המסר שלה."

(עמ' 42, שורות 13–17; ההדגשה שלי)

ועוד ביאר:

"[...] העניין של שינוי דינמי קיים באינטרנט פחות-אדיותר מההתחלה, כמעט, ומספרים התווספו איפשהו ב-97, '98. הדרך היחידה לעשות

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

טראקינג לפי שיחה, היא חייבת להיות באיזשהו מקום משתנה, מבחינה הגיונית וטכנית, להשתנות לפי המקום שהגיעה ממנו. כי אם אני מחייג מאותו מקום ואתה מחייג מאותו מקום, לא ידעו לשייך".

(עמ' 37, שורות 20–24)

בכל אופן, בחוות הדעת נזכרו גם אתרים הפועלים בשיטה המלאה, ושיאון ביקש להטעים שההסברים המופיעים בכל האתרים שסקר אינם כוללים פרטים כגון שינוי המספר מפני שהם מיועדים לאנשי שיווק, שאינם מתמצאים בצדדים הטכניים של השיטות (שם, שורות 9–10, 27–28).

עדוּתו של שיאון על כי השיטה הייתה בנמצא מכבר מקובלת עליי ואני מאמצת אותה.

4. מטעם התובע הוגשה חוות דעתו של דרור גלברמן (להלן: „גלברמן"), כתב חברת החדשות של ערוץ 2 לענייני טכנולוגיה ומחשבים ומחברו של יומן רשת (בלוג) בשם „מריץ שורות" העוסק בטכנולוגיה (<http://www.notes.co.il/globerman>). את ממצאיו של הלה לא אוכל לאמץ, לאור מה שעלה בחקירתו הנגדית.

ראשית, בחוות הדעת כתב גלברמן כי השיטה ייחודית וכי אינה רווחת ומעולם לא רווחה בקרב העוסקים בשיווק שותפים (סעיף 27) – בפרט לא בישראל, שבה לא מצא אתרים הפועלים בה (סעיף 29). מתשובותיו בחקירה, לעומת זאת, השתמע שהשיטה לא הייתה מבחינתו חידוש:

„ש: האם אי פעם שמעת בעבר, לפני התביעה הזאת, את הביטוי „מספר טלפון דיפרנציאלי"?
ת: כן.
ש: שמעת את הביטוי „מספר טלפון דיפרנציאלי"?
ת: אני מתקן: לא שמעתי את המונח, את צירוף המילים הזה. הכרתי את השיטה שבה מספר אחד מוחלף באחר, כפי שהוצג בחוות הדעת שלי.
ש: אני שואל אם הכרת את השיטה של התובע לפני הגשת התביעה.
ת: אני מכיר את השיטה שבה מוחלף מספר טלפון אחד באחר כדי לעקוב אחריו.
ש: אני רוצה להבין: האם הכרת את השיטה של התובע לפני שהוא פנה אליך לקבל חוות דעת?
ת: זו השיטה של התובע."

(עמ' 69, שורות 11–20; ההדגשה שלי)

שנית, וחשוב מזה: גלברמן העיד על עצמו כי הוא חסר ניסיון בתכנות, בפיתוח, בניהול אתרי מרשתת הפועלים במסגרת רשתות שותפים ובשיווקם (עמ' 64 לפרוטוקול, שורה 27–עמ' 65, שורה 5). לדבריו, ניסיונו מתמצה בסיקור עיתונאי של המרשתת זה עשור לערך (עמ' 65, שורות 30–31), אך הוא ציין גם כי פקד שלושה כינוסים בנושא הנדון

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

כאן (הפרק ,,השכלה וניסיון רלוונטי" בעמ' 1 לחוות הדעת; סעיף 8 בעמ' 3). כאשר הוצג לו המוצג, נ/2', רשומה שפרסם בבלוג כחודש וחצי לפני שהוגשה חוות דעתו, שבה סיפר על ביקורו באחד מאותם מפגשים שבוע לפני כן ושבה כתב את המשפט ,,לא הבנתי הרבה על מה הם מדברים", הודה בהגינותו:

ת:,, [...] אני אינני יכול להתיימר להבין כמו האנשים שעוסקים בתחום. רמת האינטימיות שלהם עם התחום היא אחרת משלי. אני מסתכל על הדברים אחרת, אני מבין דברים אחרת ממה שהם מבינים.
ת: [...] סוג המומחיות שלי כעיתונאי שונה מסוג המומחיות שלהם. לי יש סוג הבנה אחד ולהם יש סוג הבנה אחר. [...]”

(עמ' 66 לפרוטוקול, שורות 5–9)

לפיכך אין לראות בעדותו של גלברמן עדות מומחה.

5. התובע, מצדו, מחזיק בטענה (סעיף 50 לסיכומיו) שהשיטה לא הייתה נפוצה בישראל כאשר הציג אותה לפני הנתבע ולא הייתה מוכרת ל,משלוחים' בטרם התקשרו בהסכם עם הנתבע. כפי שהעיד נאור (עמ' 47, שורות 19–20), באמצעות השיטה ניתן למוד טוב יותר עד כמה הפרסום אפקטיבי ולתגמל בהתאם. גם אם נניח, לצורך הדיון, שהשיטה לא רווחה בארץ, יש לשים לב לכך שהתובע לא הכחיש בסיכומיו שבשעתו השתמשו בה כמה אתרים הפועלים בארצות-הברית (כן ראו סעיף 13 לסיכומי התשובה). אם נצרף לזאת את העובדה שהמרשתת היא חובקת עולם ושרובם המוחץ של אתרי האינטרנט נגיש למרבית גולשי תבל, אין לומר שהשיטה הייתה חדשה לגמרי.

6. לאמתו של דבר, גם נאור טוען לזכות ראשונים על השיטה:

,,הבנתי כי דניאל טוען שהוא, הגה' את הרעיון, ואני מצהיר כי לא ייתכן שהוא המציא שיטה זו, באשר אני חשבתי עליה לראשונה [...]; הבנתי גם כי דניאל קורא לדבר הזה, מספר טלפון דיפרנציאלי – ואני מצהיר כי אינני מכיר מושג כזה (לא באינטרנט ולא מחוצה לו), אך השיטה ידועה ומוכרת לי היטב.

בנוסף, אבקש לציין כי אני ושותפיי באתר, משלוחים' זיהינו שאתר, משלוחה' של דניאל העתיק את השיטה שלי והתחיל לתגמל אתרי אינטרנט ע"י שלוחה טלפונית. הרעיון של שלוחות טלפוניות הינו פרי המצאה של משרדי. משלוחה' עד היום, פשוט החליפו את מספר הטלפון של הספק במספר טלפון שלהם. כשראו שאני עובד בתוך האתר שלי ובאתרים חיצוניים עם מספרי שלוחות וקו מוביל אחד – העתיקו את השיטה והם פועלים בשיטה שלי... מגוחך שהם מעתיקים את השיטה שלנו ועוד באים בטענות כלפי, פיצה-נט' וכלפי אדם.”

(סעיף 5 לתצהירו; ההדגשה במקור)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

לתצהירו צירף נאור שני הסכמים עם אתרים אחרים (נספחים א–ב) אשר לטענתו מוכיחים כי, משלוחים' עבדו בשיטה כבר בשנת 2007. בחקירתו (עמ' 51 לפרוטוקול) אישר כי במקרה של האתר <http://www.wopa.co.il> (נספח א) סוכם שיוקם דף משותף המוקדש לשיתוף הפעולה. בסעיף 3.3 להסכם שבין השתיים סוכם ששמה של, משלוחים' יוצג באותו דף. בסעיף 1 להסכם מיום 11.11.07 שכרת, משלוחים' עם האתר <http://www.strana.co.il> נקבע, בין השאר :

- 1.2,, החברה [משלוחים' – ש' א'] תעניק לאתר [סטרנה' – ש' א'] מספרי שלוחות ייחודיים של עסקים ומערכת סטטיסטיקה אשר תציג את כמות השיחות שבוצעו לכל שלוחה.
- 1.3 החברה מציעה לאתר הכנסות מרווחים שיווצרו ע"י שיחות טלפוניות שיבוצעו ע"י גולשי האתר.

(נספח ב; ההדגשה במקור)

דהיינו עוד בשנת 2007 עסקה, משלוחים' בתחום והפעילה שיטה זהה או כזו הבנויה על אותו עיקרון. במהלך חקירתו הנגדית בבית המשפט טען בא-כוח התובע באוזני נאור כי השיטה שהציג בשני ההסכמים אינה זהה לשיטה, כפי שטען. הלה השיב :

ת: [...] אנחנו עובדים בשתי שיטות. יש שיטה אחת, שאומרת שבאתר, השותף עצמו – מציגים [...] את מספר הטלפון שלנו, הראשי, שאינו משתנה אף פעם, ומציגים באתר השותף מספר שלוחה. שיטה אל"ף. שיטה שנייה אומרת שאנחנו יכולים להציג לינק באתר של השותף, להוביל אותנו לאתר שלנו, ושם יופיע מספר הטלפון. כמו מה שהראית, באתר של, דומינו'ס פיצה'.

ש: סעיף 3.3. הוא אינו מתאר את השיטה של התובע. אני צודק?

ת: (מעין) למה לא?

ש: זו השיטה של התובע? התובע אינו בונה עמוד.

ת: אינני יודע מה השיטה של התובע, אגב."

(עמ' 52, שורות 9–19)

וקודם לכן העיד :

ת: [...] הטכנולוגיה שלנו הייתה [...] שונה. כי ב,משלוחה' מתחלף מספר הטלפון, בזמן שאנחנו עובדים – בכל הפרסומים, ועם השותפים שלנו – אנחנו מחליפים רק את מספר השלוחה."

(עמ' 49, שורות 11–13)

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

להבדל המפורט לעיל אין משמעות של ממש. הרעיון של תשלום תגמול לאתר המפנה את הגולשים תמורת כל שיחת טלפון היה מוכר זה זמן, וגם לדידו של התובע אין נפקא מנה אם מספר הטלפון המחויג זהה והשלוחות שונות או המספר כולו שונה (ראו עמ' 19, שורות 32–33).

7. לא זו אף זו: שיאון הניח שאיש מקצוע אשר יבחן אתר הפועל לפי השיטה, אם הוא אתר פומבי ופתוח לציבור כמו, משלוחה', יבין את התהליך הטכנולוגי והעסקי שבבסיסו בתוך עשר דקות לכל הפחות ושעתיים לכל היותר (עמ' 10 לחוות דעתו). בסוף חוות הדעת כתב:

[...],

ניתן לזהות את השיטה גם מהתבוננות באתר של משלוחה ובאתרי השותפים, בקישורים ובמקור העמודים שפועלים בה."

(עמ' 11)

תימוכין לכך נמצא בדברי התובע, אשר בחקירתו אמר כי מה שפורסם ברשת גלוי לעין כול, ו, [...], ברגע שאנחנו מוציאים משהו – יוצאים אותו החוצה – אוֹקיי, אז הוא יכול להיחשף באיזשהו אופן, אז היה חשוב לנו להיות מוכנים למהלך ולהתחיל עם, פיצה־נט" (עמ' 7 לפרוטוקול, שורות 7–9).

8. אשר־על־כן, הוכח להנחת דעתי כי השיטה פורסמה ברבים עוד בטרם נכרת החוזה, ומכל מקום הייתה ניתנת לגילוי בנקל, כדברי שיאון. משכך יש לקבוע כי לא התקיימו התנאים השני והשלישי לקיומו של סוד מסחרי, ושוב אין צורך לבחון את שאר התנאים כדי לקבוע שהשיטה אינה סוד כזה.

למעלה מן הצורך אזכיר את דברי התובע שלפיהם ספק בעיניו אם שורת הקוד יכולה להיחשב פטנט, וממילא הוא לא ניסה לרשום אותה ככזה, אלא בראות עיניו מדובר ב, [...], רעיון, שיטה איך לתגמל את השותפים שלי" אשר, [...], לא קיימת בשום מקום" (עמ' 10, שורות 25–30), ותו לא. כאמור, מחומר הראיות שהוצג לעיוני עולה כי השיטה כבר הייתה בנמצא, ואף אם לא הייתה נפוצה מאוד היה בכוחו של מי שרצה בכך לעמוד על פשרה בנקל.

התביעה לפיצוי בעילה של הפרת חוק עוולות מסחריות נדחת בזאת.

הפיצוי

1. כפי שפורט, התובע השכיל להוכיח כי הנתבע הפר את החוזה בכלל ואת חובת הסודיות הכלולה בו בפרט, ואת חובת תום הלב. כזכור, על-פי הוראות החוזה, היה על הנתבע להוסיף ולקיימו כחודש מעת מתן ההתראה. לא כך קרה – ראינו שביום 13 באוגוסט, לכל המאוחר, כבר שיתף פעולה עם, משלוחים'.

2. לטענת התובע, כדי ששיתוף הפעולה יקרום עור וגידים שילם למתכנת סך של 6,000 ₪ לערך, וזה, [...], השקיע שעות רבות בפיתוח התוכנה שתבצע חילוף דפרנציאלי של המספר, ובפיתוח הפלטפורמה לשיתוף הפעולה עם אתר פיצה־נט" (סעיף 19 לתצהירו). לפניי הרחיב:

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

[...], המחשב והמרכזיה הם משהו שאנחנו משתמשים בו, השתמשנו בו גם לפני זה, זה בעצם הבסיס לפעילות שלנו. הפיתוח שנעשה במקרה הזה, זה בעצם מפתח את המערכת שתדע לשנות את הטלפון ברגע שמגיעים לאתר שלנו, והמערכת שתדע לשאוב את הנתונים מתוך הדאטאבייס ולשקלל אותם."

(עמ' 10 לפרוטוקול, שורות 11–14)

עוד הסביר, כי אותה מערכת מנתבת היא תכנה שפיתח המתכנת – שאותה מפעילות שורות הקוד (שם, שורות 5–6, 17–18).

כמו-כן הציג התובע מכתב (בנספח 5 לתצהירו) שכתב למתכנת ביום 13.07.08, שבו ביקש ממנו לכלול בקוד שורה הקשורה לשיתוף הפעולה עם, פיצה-נט'. הוא צירף גם קבלה מיום 28.12.00 שקיבל ממנו כנגד תשלום סך 12,950 ₪ (נספח 13). על משך הזמן שהקדיש המתכנת לתכנות העיד:

„עד הנקודה שדיברנו עם הנתבע, הוא עדיין עבד על זה. עד הנקודה שהייתה השיחה עם הנתבע, הוא עדיין עבד על זה. במהלך כל אותו שבוע."

(עמ' 12 לפרוטוקול, שורות 32–33)

3. המתכנת, אסף ארזי (להלן: „ארזי"), אשר העיד מטעם התביעה, סיפר כי הוא היה זה שהוציא את השיטה מן הכוח אל הפועל לצורך העבודה מול, פיצה-נט' (עמ' 26 לפרוטוקול). כשהגיע תורו להישאל לכמה ימים נזקק לצורך כתיבת הקוד, ענה:

ת: „זה לא עובד ככה. צורת העבודה שלי עם התובע היא שאני מקבל הרבה משימות לעשות אותן, וגם פה – זה נכנס לחלק מתכנית העבודה. אינני יכול לפרט.
ש: זה היה גם עם עוד אתרים אחרים.
ת: אני עובד גם עם, משלוחה' ומקבל משימות. זה היה ימים מספר, אבל באותם ימים גם עבדתי על הרבה דברים."

(שם, שורות 26–31; ההדגשה שלי)

על השאלה אם בקוד שתכנת בשביל שיתוף הפעולה עם, פיצה-נט' היה ניתן להשתמש כדי לשתף פעולה עם אתרים אחרים השיב בחיוב (עמ' 27, שורות 12–15). כשנתבקש להשיב אם התובע עושה זאת, אמר:

„כן, זה עכשיו עושה עוד דברים. אינני מכיר מספיק כמתכנת, אינני יודע איך מיישמים את זה. יכול להיות שכן ויכול להיות שלא. אין לי מושג."

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

(שם, שורות 16–18; ההדגשה שלי)

ובהמשך:

ש,, מאז יולי 2008 הוא ביקש ממך להתאים את הפלטפורמה הזאת לעוד דברים?
ת: היא מראש בנויה כך שתתאים לעוד דברים.
ש: הוא לא צריך לפנות אליך.
ת: לא, צריך לעשות התאמות.
ש: והוא ביקש ממך לעשות התאמות?
ת: יש התאמות פחות-אדירות, זאת אומרת תכננו את זה לדבר אחד ועשינו עם זה עוד הרבה דברים. אבל בגדול, זה באוויר. עשינו עם זה עוד הרבה דברים."

(עמ' 28, שורה 27–עמ' 29, שורה 2; ההדגשה שלי)

התובע אישר בחקירותיו (עמ' 8) כי התקשר בשיתופי פעולה עם אתרים אחרים באמצעות השיטה, והעיד (עמ' 21, שורות 13–17) כי התאמת התשתית לצורך זה לא הייתה אפשרית בלעדי השינויים שהכניס בה המתכנת. מכאן שעבודתו של ארזי לא ירדה כל כולה לטמיון. לאחר שבוצעה עבודת התאמה כלשהי היה התובע יכול להשתמש במה שנבנה, וכך אכן עשה.

4. הנתבע, מן העבר האחר, מבקש לקבל שהשכר שקיבל המתכנת תמורת השקעתו בפיתוח הנחוץ לצורך שיתוף הפעולה עם, פיצה-נט' לא עלה על \$500. המומחה מטעמו, שיאון, העריך כי משך העבודה אינו עולה על חצי יום עבודה של מתכנת מיומן (כחמש שעות עבודה נטו), כולל אפיון, פיתוח ובדיקות. לדעתו, בכוחו של מתכנת המשתכר \$100 לשעה לפתח מערכת שתשנה את מספר הטלפון לפי כל הפניה בכשעתיים. בסיכום חוות הדעת הוסיף:

[...],

מאחר וככל הנראה שיטת המעקב אחר מספרי טלפון כבר הייתה קיימת בעבר אצל משלוחה, שדרוג הקוד לכדי הצגת מספר הטלפון של האתר המפנה באופן דינאמי באתר משלוחה הוא פשוט, ויכול להעשות בהוספת מספר שורות קוד למערכת הקיימת של משלוחה בעבודה של פחות מיום עבודת מתכנת.

"[...]"

(עמ' 11; ההדגשה במקור)

ובחקירתו החוזרת העיד:

[...] גם ישבתי ופיתחתי את זה, כדי שאני אראה באמת כמה, שלא אצטרך לשער, וגם חיפשתי ברשת, פשוט דוגמאות שאפשר לנסות

בית משפט השלום בתל-אביב-יפו

ת"א 48319-08 רחמים נ' טל

22 בנובמבר 2010
ט"ו בכסלו תשע"א

להעתיק – ושתייהן קיימות. זה סדר-גודל של חמש שורות קוד, חמש עד
עשר שורות קוד – תלוי איך עושים את זה. זה סדר-גודל של בין שעה
לכמה שעות פיתוח."

(עמ' 44, שורה 31–עמ' 45, שורה 2)

אורית רחמים, אחותו של התובע, הצהירה (סעיפים 11, 16 לתצהירה) שהשקיעה שלושה ימי עבודה בשיווק השירות
של, משלוחה' בהתבסס על החוזה. גם התובע טוען כי השקיע בשותפות עם הנתבע זמן ומשאבים (סעיף 37 לתצהירו).

5. בהתחשב בעדויות שנגללו לפניי, אני קובעת, על דרך האומדנה, כי הנזק שהסבו לתובע התשלום לארזי
וביטול הזמן לריק עומד סך כולל של 10,000 ₪ (כולל מע"מ והוצאות משפט), נכון להיום. לא הוכח להנחת דעתי כי
נגרם לתובע נזק תדמיתי.

ט ו פ ד ב ר

התביעה מתקבלת בחלקה, באופן שאני מחייבת את הנתבע לשלם לתובע סך של 10,000 ₪, נכון להיום (כולל
מס-ערך-מוסף והוצאות משפט). סכום זה יישא ריבית והפרשי הצמדה כחוק מהיום ועד למועד התשלום המלא
בפועל.

לאור התוצאה שאליה הגעתי, צו המניעה הזמני שניתן בתיק זה (בש"א 176767/08) מבוטל ועל התובע לשלם לנתבע
את ההוצאות שנפסקו בהליך הביניים.

אני מחייבת את הנתבע לשלם לתובע שכר-טרחת עורך-דין בסך 3,000 ₪ (כולל מס-ערך-מוסף).

ניתן היום, ט"ו כסלו תשע"א (22 בנובמבר 2010).

המזכירות תשגר פסק-הדין לצדדים.

שושנה אלמגור, שופטת
סגנית-נשיא